

Μας λείπει το μέτρο - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

«Το μέτρο στολίζει κάθε πράγμα. Διότι, χωρίς το μέτρο, ακόμη κι αυτά που φαίνονται καλά γίνονται βλαβερά» (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Μηδέν άγαν», λέγανε οι αρχαίοι, δείχνοντάς μας την οδό του μέτρου, την αριστοτελική μεσότητα, ούτε την υπερβολή ούτε την έλλειψη. Εμείς, σήμερα, δείχνουμε να έχουμε λησμονήσει αυτή την οδό. Αντιθέτως, έχουμε δοθεί στην πλεονεξία να τα θέλουμε όλα δικά μας. Και σχέση και απιστία. Και σταθερότητα και νέες εμπειρίες. Και μία καλή εργασία, αλλά και κάτι καινούργιο για να μην πλήττουμε. Κυρίως όμως επιζητούμε την απόλαυση, αν είναι εφικτό, στον ανώτατο δυνατό βαθμό. Δείχνουμε την εντύπωση αχόρταγων ανθρώπων. Περιφρονούμε την πενία, την έλλειψη και αυτό μοιάζει εύλογο. Από την άλλη, συμπεριφερόμαστε σαν να είμαστε εμείς αυτοί που μπορούμε να ελέγξουμε τα πάντα, ακόμη κι αν συνειδητοποιούμε κατά βάθος ότι αυτό δεν γίνεται. Μοιάζουμε σαν ένα παιδί που

συνεχώς κλαίει και θέλει κι άλλα, που ενώ λαμβάνει τα δώρα του, για λίγο μένει ευχαριστημένο, διότι δεν αισθάνεται ότι γέμισε η καρδιά του από αυτά. Κι ενώ αλλού είναι το νόημα, εντούτοις νομίζουμε ότι στα αγαθά θα βρούμε ευτυχία.

Γιατί όμως μάς λείπει το μέτρο;

Μία απάντηση που θα χρειαζόταν να δούμε είναι η ύπαρξη ή μη ενός σκοπού που να ξεπερνά τα μέτρα του παρόντος κόσμου και χρόνου. Όταν ο άνθρωπος είναι προσανατολισμένος στη ζωή αυτή, τότε εύκολα επιλέγει την οδό της αμετρίας. Αφού ό,τι ζούμε εδώ είναι το μόνο που έχει νόημα, γιατί να μην απολαύσουμε τα πάντα, καθώς μετά το πέρας αυτής της ζωής δεν πιστεύουμε ότι υπάρχει συνέχεια; Από την άλλη, όσοι είτε από πίστη είτε από ιδεολογία θεωρούν ότι η αθανασία δεν είναι κατ' ανάγκην πνευματική και αιώνια, αλλά έχει να κάνει με την μνήμη, τον «μετάμελο» κατά τον βιβλικό όρο, που αφήνουμε πίσω μας, παλεύουν και δίνονται σε έναν σκοπό που δεν περιορίζεται στο υλικό. Υπάρχουν άνθρωποι που εκτιμούν, άνθρωποι που απορρίπτουν, όμως αυτός που διαλέγει την οδό της υπέρβασης τα ζει όλα, κάποτε και θυσιαστικά. Έτσι, η αμετρία γίνεται αποδεκτή, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι δεν κουράζει ή ότι γεμίζει πάντοτε την ψυχή.

Στην πνευματική μας παράδοση χρειάζεται η ισορροπία της χαράς για τις επιλογές μας και η νίκη κατά της απληστίας και της πλεονεξίας, αλλά και η υπέρβαση του εαυτού, με γνώμονα τον πλησίον και την αγάπη. Κι εκεί όμως υπάρχει η ασφαλιστική δικλείδα που περνά από το μέτρο: είναι η ταπείνωση. Ο άνθρωπος του Θεού δεν επαίρεται για τα κατορθώματά του, ούτε έχει την πεποίθηση ότι θα σώσει τον κόσμο. Προσπαθεί να υπερβεί το εγώ του, όμως εμπιστεύεται τον Θεό εκεί που διαπιστώνει τοίχους. Και αφήνεται στην προσευχή και στην υπομονή, εκεί που βλέπει ακαρπία. Αλλά και στις δικές του προσπάθειες, εμπιστεύεται την οδό της Εκκλησίας. Τον λειτουργικό της τρόπο. Τη συμβουλή του πνευματικού πατέρα. Την αίσθηση ότι δεν είναι η ατομική αυτάρκεια το κλειδί, αλλά η συνάντηση στο σώμα του Χριστού με τους άλλους. Και δεν τεντώνει τον εαυτό του, για να μη σπάσει. Ούτε εγκλωβίζεται στη διαχείριση της ζωής με βάση της συμπεριφορά. Δεν είναι κριτήριο η συμπεριφορά, αλλά έκφραση της αγάπης, που χρειάζεται ειλικρίνεια.

Ιδίως η οικογένεια σήμερα χρειάζεται να ξαναβρεί την οδό του μέτρου. Στα όσα δίνει και στα όσα ζητά. Για να λιγοστέψει το άγχος. Να νικηθεί η υπερηφάνεια της αυτάρκειας. Και να γίνουμε πιο κοινωνικοί, συλλογικοί, αληθινά συνυπάρχοντες στην αγάπη που μοιράζεται.

Πηγή: pemptousia.gr – themistoklismourtzanos.blogspot.com